

Προκόπης Παυλόπουλος: «Ο Ελληνικός Πολιτισμός «δείκτης πορείας» για τον Διάλογο των Πολιτισμών»

/ [Επικαιρότητα](#)

Στην ομιλία του με τίτλο «Ο Ελληνικός Πολιτισμός «δείκτης πορείας» για τον Διάλογο των Πολιτισμών», στο πλαίσιο Επιστημονικού Σεμιναρίου του «Ιδρύματος Αικατερίνης Λασκαρίδη» με κεντρικό θέμα «Culture and Civilization in China and Europe: From a Parallel Past to a Common Future», ο τέως Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Ακαδημαϊκός και Επίτιμος Καθηγητής της Νομικής Σχολής του ΕΚΠΑ κ. Προκόπιος Παυλόπουλος επισήμανε, μεταξύ άλλων, και τα εξής:

«Πρόλογος

Ελλάδα και Κίνα είναι κληρονόμοι δύο πανάρχαιων Πολιτισμών, πραγματικών «φυλώνων» του Παγκόσμιου Πολιτισμού. Πολιτισμών, οι οποίοι στην όλη

μακραίωνη διαδρομή τους απέδειξαν ότι, από την φύση τους, είναι προορισμένοι να καλλιεργούν, μεταξύ άλλων, και τον γόνιμο Διάλογο των Πολιτισμών. Στην παρέμβασή μου αυτή ας μου επιτραπεί να τεκμηριώσω, συνοπτικώς, το ως άνω συμπέρασμα με βάση τα δεδομένα του Ελληνικού Πολιτισμού.

Α. Η «σύλληψη» και κατανόηση του Ελληνικού Πολιτισμού, από τις καταβολές του έως σήμερα –και πάντοτε ως δημιουργήματος του ελεύθερου Αρχαίου Ελληνικού Πνεύματος- δίχως την συσχέτισή του με την Ελληνική Γλώσσα αναδεικνύονται άκρως ελλιπείς. Για την ακρίβεια, η άρρηκτη σύνδεση του Ελληνικού Πολιτισμού με την Ελληνική Γλώσσα προκύπτει, κατά κύριο λόγο, εκ του ότι ο Ελληνικός Πολιτισμός χαρακτηρίζεται, εξ' υπαρχής, Πολιτισμός ιδίως του γραπτού λόγου. Πολλώ μάλλον όταν η περίοδος, οπωσδήποτε υπαρκτή, της «προφορικότητάς» του ήταν και σύντομη και άνευ ουσιαστικής πολιτισμικής «παραγωγής».

Β. Συγκεκριμένα, ο Ελληνικός Πολιτισμός είναι Πολιτισμός του γραπτού λόγου πρωτίστως, και κατά κύριο λόγο, υπό την έννοια ότι συνιστά το αποτέλεσμα της γραπτής διατύπωσης και αποτύπωσης των κάθε είδους –και ιδίως των μεγάλων- πνευματικών δημιουργημάτων και κατακτήσεων που τον απαρτίζουν. Ο γραπτός λόγος όμως είναι –γενικώς και όχι μόνο στο πλαίσιο της Ελληνικής Γλώσσας και του Ελληνικού Πολιτισμού- και το μέσο, με το οποίο η γλώσσα πορεύεται στην αιωνιότητα. Άρα στην βάση του γραπτού λόγου είναι η γλώσσα. Κατά τούτο δε η γλώσσα, πριν καταστεί μέσο εξωτερίκευσης της σκέψης και, επέκεινα, μέσο επικοινωνίας με τρίτους δια της διάδοσής της κυρίως μέσω του γραπτού λόγου, είναι, προηγουμένως και αναποδράστως, το μέσο δημιουργίας και διαμόρφωσης της σκέψης. Με άλλες λέξεις αυτή η «ενδοσκοπική» θεώρηση της γλώσσας, ως δημιουργού της σκέψης, εμφανίζει οιονεί «αρχετυπικά» χαρακτηριστικά δοθέντος ότι, δίχως την δημιουργία και την διαμόρφωση της σκέψης μέσω της γλώσσας, είναι ουσιαστικώς αδύνατη και αδιανόητη η «εξωτερίκευσή» της, βεβαίως κατά τον προορισμό της. Δηλαδή προκειμένου να καταστεί, δια της επικοινωνίας που αυτή καθιστά εφικτή, «κτήμα» τρίτων.

Πατήστε ΕΔΩ για να διαβάσετε ολόκληρη την ομιλία